03/08/2019

Ξεκίνησαν οι Παρακλήσεις της Θεοτόκου στην Ι.Μ. Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Πέμπτη 1 Αυγούστου το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Εσπερινό και στην πρώτη Παράκληση της Υπεραγίας Θεοτόκου και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Χαλάστρας.

Την Παρασκευή 2 Αυγούστου το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στον Εσπερινό και στην δεύτερη Παράκληση της Υπεραγίας Θεοτόκου και κήρυξε το θείο λόγο στην Ιερά Μονή Αγίων Πάντων Βεργίνης.

Για τις φωτογραφίες πατήστε εδώ

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Χαλάστρα:

«Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσ-δράμωμεν, ἁμαρτωλοί καί ταπει-νοί, καί προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς».

Πρώτη Αὐγούστου σήμερα καί συγκεντρωμένοι καί ἐμεῖς στόν ναό τῆς Παναγίας μας, ἐδῶ στή Χαλάστρα, ὅπως ὅλοι οἱ πιστοί σέ κάθε γωνιά τῆς πατρίδος μας, σέ κάθε ὀρθόδοξο ναό, σπεύσαμε νά ἀνταποκριθοῦμε στήν πρόσκληση τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου. Σπεύσαμε νά ἀσπασθοῦμε τήν ἱερή μορφή τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου μας καί δικῆς μας μητέρας καί νά τῆς ἀπο-νείμουμε τήν ἀγάπη, τόν σεβασμό καί τήν τιμή πού τῆς ἀνήκει, καί ἀκόμη νά τήν καταστέψουμε μέ τά ἄνθη τῶν ὕμνων καί τῶν προσευ-χῶν μας.

Σπεύσαμε νά γονατίσουμε ἐνώ-πιον τῆς ἱερῆς της εἰκόνος καί νά τήν ἱκετεύσουμε καί νά τήν παρα-καλέσουμε γιά ὅ,τι μᾶς ἀπασχολεῖ, γιά ὅ,τι μᾶς θλίβει καί μᾶς πονᾶ, γιά ὅ,τι ἔχουμε ἀνάγκη.

Τό γνωρίζουμε ὅλοι μας ὅτι ἡ Πανα-γία μας ἔχει πάντοτε ἀνοικτή τήν ἀγκάλη της γιά νά δεχθεῖ τά τέκνα της, καί τείνει πάντοτε εὐ-ήκοο οὖς σέ ὅλους ἐκείνους πού τῆς ἀπευθύνουν τά αἰτήματά τους. Γι᾽ αὐτό καί προστρέχουμε μέ τόσο θάρρος καί τόση βεβαιότητα πρός τήν Παναγία μας. Γι᾽ αὐτό τῆς ἐμπι-στευόμαστε ὅλους τούς μύ-χιους πόθους καί τίς λαχτάρες μας μέ τήν ἴδια οἰκειότητα μέ τήν ὁ-ποία προστρέχουμε καί στή φυσι-κή μας μητέρα.

Πῶς ὅμως πρέπει νά προστρέ-χου-με καί νά παρακαλοῦμε τήν Παν-α-γία μας, ὥστε νά εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θά ἀνταποκριθεῖ στίς ἱκεσίες μας καί θά ἐκπληρώσει τό αἴτημά μας;

Δύο τρόπους μᾶς τούς ὑποδει-κνύει ὁ ἱερός ὑμνογράφος στό πρῶ-το τροπάριο πού ψάλλουμε κάθε ἀπόγευμα τόσο στή Μικρή ὅσο καί στή Μεγάλη Παράκληση.

«Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσ-δράμωμεν», ψάλαμε καί ἐμεῖς προ-η-γουμένως. Δέν ἀρκεῖ ὅμως νά τό ψάλλουμε ἀλλά χρειάζεται καί νά τό κά-νουμε πράξη. Νά μήν προ-σευχόμαστε ἐπιπόλαια, γρήγορα, βιαστικά, φευγαλέα, σάν νά κά-νου-με μία ὑποχρέωση, σάν νά τό κάνουμε ἀπό ἀνάγκη. Ἡ Παναγία μας δέν κουράζεται νά μᾶς ἀκούει, ὅσα καί ἄν ἔχουμε νά τῆς ποῦμε, ἀλλά θέλει μᾶς ἀκούει νά τήν πα-ρακαλοῦμε μέ ὑπομονή καί μέ ἐπι-μονή, νά ξεδιπλώνουμε τήν ψυχή μας ἐνώπιόν της, νά τήν παρα-κα-λοῦμε μέ πίστη καί ἐμπιστοσύνη, χωρίς νά κουραζόμαστε, χωρίς νά ἀπογοητευόμαστε, χωρίς νά ἐγκα-ταλείπουμε τήν προσπάθεια, ἔστω καί

ἄν μᾶς φαίνεται ὅτι καθυ-στε-ρεῖ ἡ ἀπάντηση τῆς Παναγίας μας.

Αὐτός εἶναι ὁ πρῶτος τρόπος.

Δέν ἀρκεῖ ὅμως μόνο ἡ ἐπιμονή καί ἡ πίστη μας, προκειμένου νά ἀνταποκριθεῖ ἡ Ὑπεραγία Θεο-τό-κος στίς προσευχές μας. Χρειά-ζε-ται καί κάτι ἀκόμη πολύ σημα-ντικό καί πολύ ἀναγκαῖο. Καί μᾶς τό ὑποδεικνύει καί αὐτό ὁ ἱερός ὑμνογράφος προτρέποντάς μας νά «προσπέσωμεν» στήν Παναγία μας «ἐν μετανοίᾳ».

Εἶναι ἀνάγκη νά προστρέχουμε στήν Παναγία μας μέ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητός μας. Εἶναι ἀνά-γκη νά συναισθανόμεθα τίς ἀδυναμίες καί τά σφάλματά μας, νά συναισθανόμεθα ὅτι μέ τή ζωή μας, μέ τίς πράξεις μας, μέ τούς λόγους, μέ τίς ἐπιλογές μας, προσ-κρούουμε στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, καί ἀντί νά κάνουμε αὐτό πού Ἐκεῖνος θέλει, ἐμεῖς προτιμοῦμε νά κάνουμε αὐτό τό ὁποῖο εἶναι σύμ-φωνο μέ τίς ἀδυναμίες μας, αὐτό τό ὁποῖο εἶναι συμβατό μέ τίς ἀδυναμίες μας. Καί ἔτσι πολλές φορές γίνονται τά λάθη μας καί τά πάθη μας αἰτία τῶν προβλημάτων πού ἀντιμετωπίζουμε.

Ὅμως ἀκόμη καί ἐάν δέν συμβαί-νει αὐτό, θά πρέπει νά παρακα-λοῦ-με τήν Παναγία μας «ἐν μετα-νοίᾳ». Διότι ὁ ἄνθρωπος πού πα-ρα-καλεῖ τήν Παναγία, πού παρα-κα-λεῖ τόν Χριστό ἔχοντας συναί-σθηση ὅτι, ὅσο καί ἐάν προσπαθεῖ καί ἀγωνίζεται στή ζωή του, δέν εἶναι δυνατόν νά μήν ἔχει ἁμαρ-τήσει, ἐφόσον καί μία ἡμέρα ἀκό-μη, ἐάν ζήσει ὁ ἄνθρωπος, θά ἁμαρ-τήσει, καί τήν παρακαλεῖ γι᾽ αὐτό ἐν μετανοίᾳ, αὐτός λαμβάνει εὐκολότερα αὐτό πού ζητᾶ, γιατί ἡ μετάνοια ἀνοίγει τή θύρα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς δίδει καί διά τῆς Θεοτόκου τή χάρη του καί ἐκπληρώνει τά αἰτήματα τῶν ψυχῶν μας.

Καί καθώς ἡ περίοδος τοῦ Δε-κα-πε-νταυγούστου, στήν ὁποία εἰσήλ-θαμε ἀπό σήμερα, εἶναι ἐκτός τῶν ἄλλων καί περίοδος νηστείας καί προετοι-μα-σίας γιά τή μεγάλη ἑορ-τή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεο-τόκου, γιά τό Πάσχα τοῦ καλο-καιριοῦ, ὅπως συ-νηθίζουμε νά λέμε, καί ἐπομένως καί περίοδος μετανοίας, ἄς συνδυάσουμε τά αἰτήματα καί τίς δεήσεις μας πρός τήν Παναγία, ὅλες αὐτές τίς ἡμέρες πού θά ψάλλουμε τίς Παρακλήσεις της, μέ τή μετάνοιά μας, ὥστε νά ἐκπλη-ρώσει καί Ἐκείνη τά αἰτήματά μας καί νά μᾶς δώσει πλούσια τή χάρη της.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Ι. Μ. Αγίων Πάντων:

«Εἰς σέ μόνην ἐλπίζω, καί θαρρῶ καί καυχῶμαι, καί προστρέχω τῇ σκέπῃ σου σῶσον με».

Σέ μόλις δύο στίχους ἐκφράζει ὁ ἱερός ποιητής τοῦ Μεγάλου, ὅπως συνηθίζουμε νά τόν λέμε, Παρα-κλη-τικοῦ κανόνος, τό περιεχόμε-νο τῆς πίστεώς μας πρός τήν Πα-ναγία Παρθένο. Καί μαζί του ἐκφρά-σαμε καί ἐμεῖς τήν ἴδια αὐτή πίστη, ψάλλοντας πρό ὀλίγου κα-τα-νυκτικά τήν Παράκληση πρός τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Καί τί τῆς εἴπαμε; Τῆς εἴπαμε κατ᾽ ἀρχήν ὅτι εἶναι αὐτή ἡ μοναδική πρός τήν ὁποία στρέφουμε τήν ἐλ-πίδα μας. Ὅμως δέν περιορισθή-κα--με μόνο σ᾽ αὐτό, γιατί καί ἡ Π-α-να-γία μας δέν εἶναι ἁπλῶς ἡ ἐλπί-δα μας. Εἶναι αὐτή στήν ὁποία μπο-ροῦμε νά βασισθοῦμε ὅτι ἡ ἐλπίδα μας θά εὐοδωθεῖ καί ὅτι ἡ προσδοκία μας θά πραγματοποιη-θεῖ.

Γι᾽ αὐτό καί τῆς εἴπαμε ἀκόμη ὅτι εἶναι ἡ μόνη τήν ὁποία ἐμπι-στευ-όμασθε καί ἔχουμε τή βεβαιότητα ὅτι ἔχει τή δύναμη νά πραγματο-ποι-ή-σει αὐτό πού τῆς ζητοῦμε.

Προσθέσαμε ὅμως κάτι ἀκόμη· τῆς εἴπαμε ὅτι εἶναι ἡ μόνη γιά τήν ὁποία καυχώμεθα, ὅτι εἶναι ἡ μόνη γιά τήν ὁποία αἰσθανόμεθα ὑπερήφανοι πού ὑπάρχει στή ζωή μας, πού εἶναι μητέρα μας, πού εἶναι καταφυγή μας, πού εἶναι αὐτή στή σκέπη τῆς ὁποίας μπο-ροῦμε νά προστρέχουμε καί νά σω-ζό-μεθα.

Πόσο παρήγοροι καί πόσο ἐνισχυ-τικοί εἶναι αὐτοί οἱ λόγοι τοῦ ἱε-ροῦ ὑμνογράφου, πού ἀπευθύ-να-με πρός τήν Παναγία μας, αὐτοί οἱ λόγοι πού ἐκφράζουν καί τή δική μας πίστη γιά τήν Ὑπεραγία Θεο-τό-κο! Ἀλλά καί πόσο παρήγορη καί ἐνισχυτική γιά τή ζωή μας εἶναι ἡ βεβαιότητα ὅτι ἡ Παναγία μας ὑπάρχει, εἶναι παροῦσα, εἶναι ζῶσα, εἶναι πάντοτε διαθέσιμη γιά νά ἀκούσει τά αἰτήματά μας καί νά σπεύσει εἰς βοήθειάν μας.

Πόσοι ἄνθρωποι ἔχουν, ἀλήθεια, αὐ-τό τό προνόμιο καί αὐτή τή χάρη! Οἱ περισσότεροι ἀναζητοῦν ἐλπίδα καί στήριγμα σέ ἄλλους ἀνθρώπους, πού τούς θεωροῦν ἰσχυρούς, πού νομίζουν ὅτι ἔχουν σχέσεις καί διασυνδέσεις καί μποροῦν νά τούς βοηθήσουν καί νά ἐκπληρώσουν τά αἰτήματά τους. Ὅμως ἀποθαρρύνονται καί ἀπογοητεύονται, γιατί ὁ λόγος τοῦ Ψαλμωδοῦ «μή πεποίθατε ἐπ᾽ ἄρχοντας ἐπί υἱούς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία», ἰσχύει πάντο-τε. Γιατί οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμη καί ἄν θέλουν πραγματικά νά μᾶς βοη--θήσουν, ἔχουν πεπερασμένες δυνάμεις καί δυνατότητες. Πόσο μᾶλλον πού πολλοί δέν ἀξίζουν τήν ἐμπιστοσύνη μας, γιατί στίς κρί-σιμες στιγμές μᾶς ἐγκαταλεί-πουν, προτιμώντας τό δικό τους ὄφελος καί συμφέρον.

Ἀντίθετα ὅμως ἡ Παναγία μας ἔχει τήν ἀπεριόριστη δύναμη τοῦ παντοδυνάμου Υἱοῦ της, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ δι᾽ Αὐτῆς. Καί γι᾽ αὐτό ἔχει «ὅσα βούλεται», καί μπορεῖ νά δώσει καί σέ ἐμᾶς ὅ,τι τῆς ζη-τοῦ-με, ἐφόσον εἶναι γιά τήν ὠφέλειά μας.

Καί ἀκόμη ἡ Παναγία μας δέν μᾶς ἐγκαταλείπει ποτέ, καθώς μέ τή δική της θέληση δέν ἐγκατέ-λει-ψε οὔτε μετά τήν κοίμησή της τόν κόσμο καί μεσιτεύει πάντοτε γιά μᾶς στόν Υἱό της, ἐφόσον βέβαια προστρέ-χουμε στή χάρη της, ὅπως ἀκρι-βῶς τῆς εἴπαμε ἀπόψε. Προ-σ-τρέ--χου-με, ἔχοντας τήν ἀπό-λυτη βε-βαιό-τητα ὅτι μποροῦμε νά ἐλ-πίζουμε σέ αὐτήν, μποροῦμε νά τήν ἐμπιστευόμασθε ἀπόλυτα, μπο---ροῦμε νά τήν αἰσθανόμεθα ὡς μητέρα μας ἀλλά καί ὡς ἐκπρό-σωπο τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ ὁποία μέ τήν καθαρότητα καί τήν ἁγιότητά της «εὗρε χάριν παρά Θεῷ». Γι᾽ αὐτό καί ἀνῆλθε τόσο ψη-λά, ἀνῆλθε μέχρι τόν θρόνο τοῦ Υἱοῦ της, γιά νά παρεδρεύει ἐκεῖ καί νά δέεται γιά τά τέκνα της, νά δέεται γιά τούς εὐλαβεῖς ἱκέτες της «στεναγμοῖς ἀλαλήτοις».

Γι᾽ αὐτό καί ὄχι μόνο ἐμπιστευό-με-θα τήν Παναγία μας ἀλλά καί καυχώμεθα γιά αὐτήν καί ἀπο-λαμ-βάνουμε τίς δωρεές πού Ἐκεί-νη ἔλαβε χάρη στήν ἁγία ζωή της, χάρη στήν ἀπόλυτη ὑπακοή της στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

«Εἰς σέ μόνην ἐλπίζω, καί θαρρῶ καί καυχῶμαι, καί προστρέχω τῇ σκέπῃ σου σῶσον με».

Αὐτή τήν παρηγορητική ὁμολο-γία ἄς ἀπευθύνουμε πάντοτε πρός τήν Παναγία μας, ἀλλά κυρίως ἄς προσπαθοῦμε νά τή ζοῦμε ὡς πραγ-ματικότητα στή ζωή μας, στρε-φόμενοι πάντοτε μέ ἐλπίδα καί ἐμπιστοσύνη στήν ἀγάπη της, ἔχοντάς την ὡς πρώτη προτε-ραιό-τητα στή ζωή μας καί θεωρώντας την ὡς ὄντως τή μοναδική ἐλπίδα μας, ἀδιαφορώντας γιά τίς ὑπο-σχέ-σεις τῶν ἄλλων γύρω μας.

Καί ἐάν ἐμεῖς εἴμαστε στραμμένοι στήν Παναγία μας, ἐάν ὄντως στη-ρίζουμε τήν ἐλπίδα μας ἀπο-κλει-στικά σέ Αὐτήν καί καυχώ-μεθα γιά τή δύναμή της, τότε καί ἡ Παναγία μας δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψει, ἀλλά θά εἶναι ὁ ἀκοίμητος φρου-ρός καί προστάτης μας, θά εἶναι ἡ καταφυγή καί ἡ σκέπη μας, θά εἶναι ἡ στοργική μας μητέρα, ἡ ὁποία δέν θά διαψεύσει τίς ἐλ-πίδες μας οὔτε καί κατά τή φοβερά ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Ἐμεῖς οἱ μοναχοί ἰδιαιτέρως ἔχουμε πάντοτε στραμμένη τήν ἐλπίδα μας στήν Παναγία μας, στήν Κυρία Θεοτόκο, καί ἐλπίζουμε ὅτι Ἐκείνη θά εἶναι ἡ ὁποία θά πρεσβεύει ἀλλά καί θά μεσιτεύσει ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ὅπως Ἐκείνη τό εἶπε, στόν Υἱό της γιά τή σωτηρία αὐτῶν οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν τελείως τή ζωή τους ἀλλά καί τά πάντα γιά νά ἀκολουθήσουν τόν Υἱό της ἀλλά καί Ἐκείνη.

Αὐτό ἔπραξε καί ἡ ἁγία Θεοδώρα καί ἡ ἁγία Θεοπίστη, πού ἀφιερώθησαν στό μοναστήρι τοῦ ἁγίου Στεφάνου, μέσα στή Θεσσαλονίκη, μέ προσευχή, μέ ἐμπιστοσύνη τελεία στήν κυρία Θεοτόκο, καί ἀξιώθηκαν νά ζοῦν τώρα μαζί της καί νά ἀπολαμβάνουν «ἅ ὀφθαλμός οὐκ οἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσεν καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἅ ἡτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν». Ἀξιώθηκε μάλιστα ἡ ἁγία Θεοδώρα νά ὀνομάζεται «μυροβλύτις», γιατί ἀπό τόν τάφο καί ἀπό τό κανδήλι της ἔρρεε τό μύρο. Βλέπετε τί τιμή ἐπιφυλάσσει ὁ Θεός καί ἡ Παναγία μας σέ αὐτούς πού ἔχουν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στή δική τους προστασία, στή δική τους χάρη, στή δική τους σκέπη. Ἄς ἔχουμε καί ἐμεῖς πάντοτε στραμμένη τήν ἐμπιστοσύνη μας, τά βλέμματά μας, τήν πίστη μας καί στήν Παναγία μας καί διά τῆς Παναγίας μας στόν Υἱό της καί στούς ἁγίους μας γιά νά ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς τῆς σωτηρίας μας. Ἀμήν.